

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 351/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. N. K., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. H., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 36 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 24/2007-321 z 23. januára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. N. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2008 doručená sťažnosť Ing. N. K., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv zaručených v čl. 36 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 24/2007-321 z 23. januára 2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 5. novembra 2001 podala Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) návrh, ktorým sa domáhala, aby okresný súd vyslovil neplatnosť dodatku č. 2 k pracovnej zmluve, ktorý uzavrela s jej vtedajším zamestnávateľom Najvyšším kontrolným úradom Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“) 10. októbra 2000. Predmetným dodatkom k pracovnej zmluve, ktorý podľa sťažovateľky mala podpísať v tiesni a pod nátlakom, došlo k dohode medzi ňou a odporcom k zmene pracovného pomeru na dobu neurčitú na pracovný pomer na dobu určitú, a to do 31. decembra 2001. Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 54/2001-215 zo 16. novembra 2004 návrh sťažovateľky zamietol. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka krajskému súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 10 Co 93/2005, 10 Co 164/2005 z 22. júna 2005 tak, že ako vecne správny potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa. Odvolací súd pojednával bez prítomnosti sťažovateľky, ktorá sa pojednávania nezúčastnila a neuviedla ani dôvod na odročenie pojednávania, keď predložené ospravedlnenie na dané pojednávanie a odporúčanie lekára považoval odvolací súd za nedostatočné. Odvolanie sťažovateľky proti výzve, ktorou bola vyzvaná na zaplatenie poplatku za návrh na začatie konania, poplatok za odvolanie, nemohol prerokovať, pretože toto nesmerovalo proti uzneseniu. Výzva nespĺňala náležitosti rozhodnutia podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, krajský súd len upozornil sťažovateľku na poplatkovú povinnosť, ktorá jej vznikla podaním návrhu na začatie konania a podaním odvolania, keďže si ju nespĺnila sama, a zároveň ju poučil o tom, ako bude postupovať v prípade jeho nezaplatenia.

Na dovolanie sťažovateľky Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1 Cdo 33/2007 z 28. mája 2007 napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 10 Co 93/2005, 10 Co 164/2005 z 22. júna 2005 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že krajský súd odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom.

Krajský súd opätovne preskúmal vec sťažovateľky a rozsudkom č. k. 10 Co 24/2007-318 z 23. januára 2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a nepriznal sťažovateľke náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

Podľa sťažovateľky krajský súd nesprávnym výkladom § 36 ods. 1 vtedy platného Zákonníka práce bez zohľadnenia obmedzení daných § 30 vtedy platného Zákonníka práce

porušil jej základné právo na spravodlivé a primerané pracovné podmienky podľa čl. 36 ústavy a v dôsledku nesprávnej právnej kvalifikácie jej odňal možnosť konať pred odvolacím súdom, ktorý sa pre procesné rozhodnutie nezaoberal meritom veci, čím malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jej „*práva podľa čl. 36 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako i právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 10 Co 24/2007-321 z 23. 1. 2008 porušené bolo*“, zrušil predmetný rozsudok krajského súdu, vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 36 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 24/2007-318 z 23. januára 2008.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 24/2007-318 z 23. januára 2008, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi

ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces chráneného v čl. 46 ods. 1 ústavy je právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu).

Porušenie práva na súd, resp. prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by v prípade sťažovateľov prichádzalo do úvahy vtedy, ak by podmienky na prístup k tomuto súdu ustanovené Občianskym súdnym poriadkom neboli zo strany krajského súdu rešpektované spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym. Inými slovami, ak by krajský súd tieto všeobecné podmienky prístupu k súdu vykladal vo vzťahu k sťažovateľke diskriminačne v porovnaní s ich výkladom pri iných subjektoch domáhajúcich sa súdnej ochrany. V prípade sťažovateľky k takej situácii nedošlo, sťažovateľka mala priznané postavenie účastníka súdneho konania a krajský súd o jej návrhu meritórne rozhodol, aj keď nie v súlade s jej predstavami.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva:

„Odvolací súd opätovne preskúmal vec v medziach, v ktorých sa navrhovateľka domáhala preskúmania rozhodnutia súdu prvého stupňa [§ 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 1. 7. 2007, keďže vec bola odvolaciemu súdu predložená v mesiaci júl 2007 (§ 372o ods. 1, 3 O. s. p. v znení účinnom od 1. 7. 2007)], túto prejednal na odvolacom pojednávaní za prítomnosti účastníkov konania, právneho zástupcu navrhovateľky (§ 214 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny...

Vo svojom vyjadrení zo dňa 21. 1. 2008 navrhovateľka opäť vytykala súdu prvého stupňa nesprávne právne posúdenie veci... Naliehavý právny záujem videla v tom, že s ohľadom na povahu sporu je už daný len tou skutočnosťou, že inak ako v určovacom konaní nie je možné zvrátiť skončenie pracovného pomeru. Odporcovi viac krát oznamovala, že trvá na ďalšom zamestnávaní a dňa 25. 5. 2002 sa usilovala získať ďalšie štátnozamestnanecké miesto a i dodnes na ďalšom zamestnávaní trvá. Domnievala sa, že preskúmaný dodatok č. 2 k pracovnej zmluve je v zmysle § 241 ods. 1 písm. a), c) vtedy platného Zákonníka práce neplatný... Vo vyjadrení poukázala aj na rozpory v tvrdeniach odporcu, argumentovala tým, že dodatok podpísala pod vplyvom nepriameho donútenia, po predchádzajúcich vyhrážkach vo forme telefonického obťažovania a tlaku zo strany odporcu... a priamou ústnou hrozbou samotného predsedu odporcu Ing. J. S. ... V konaní boli prezentované najmä protichodné tvrdenia, s ktorými sa súd musel vysporiadať. Hoci preukázala nepravdivé tvrdenia zo strany JUDr. G., priklonil sa prvostupňový súd pri hodnotení dôkazov na stranu odporcu. Rozpory v tvrdeniach odporcu, podľa názoru navrhovateľky, je potrebné považovať za dôkaz v jej prospech. ... Prvostupňový súd pochybil, keď na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne nesprávne právne vec posúdil, keď dohodu o zmene pracovných podmienok považoval za platnú a nevidel jej rozpor so zákonom. Navrhla preto aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, určil, že dodatok č. 2 k pracovnej zmluve zo dňa 10. 10. 2000 je neplatný. ... V záveroch vyjadrenia navrhla ešte odvolaciemu súdu pripustiť dovolanie...

Ako už bolo uvedené v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu v prejednávanej veci je nepochybné, že navrhovateľka u odporcu pracovala na základe

pracovnej zmluvy zo dňa 24. 5. 1993 na dobu neurčitú ako kontrolór v sekcii životného prostredia a pôdohospodárstva, že dňa 9. 5. 1994 účastníci uzavreli dodatok k pracovnej zmluve v tom, že dňom 16. 5. 1994 bola navrhovateľka prevedená z funkcie kontrolór v sekcii životného prostredia a pôdohospodárstva NKÚ do funkcie kontrolór. Dňa 8. 3. 2000 odporca s navrhovateľkou, ako zamestnankyňou v dôchodkovom veku, vykonal pohovor z dôvodu zabezpečovania plnenia úloh odporcu v priebehu roka 2000 a prípadného potrebného obsadenia uvoľnenej funkcie po rozhodnutí navrhovateľky o odchode do starobného dôchodku; nárok na starobný dôchodok navrhovateľka nadobudla ešte v roku 1998. Sama sa vtedy vyjadrila tak, že v roku 2000 neuvažuje s odchodom do starobného dôchodku, svoj nárok na starobný dôchodok si chce uplatniť dňom 1. 3. 2001 a do 31. 12. 2001 by chcela ešte pracovať ako starobná dôchodkyňa na dobu určitú, čo jej aj odporca umožnil, a dňa 10. 10. 2000 uzavreli dodatok č. 2 k pracovnej zmluve, podľa ktorého pracovný pomer uzavretý na dobu neurčitú sa mení na pracovný pomer uzavretý na dobu určitú do 31. 12. 2001 z dôvodu odchodu zamestnankyne do starobného dôchodku. ... navrhovateľka listom zo dňa 16. 10. 2001 oznámila odporcovi, že nevyužije svoje právo odchodu do dôchodku a chce u neho ďalej pracovať, že dodatok č. 2 musela podpísať pod nátlakom, v psychickom strese a v časovej tiesni, bola zastrašovaná... V priebehu konania niekoľko krát menila návrh na začatie konania a napokon konečné znenie petitu je také, že sa domáha vyslovenia neplatnosti dodatku č. 2 k pracovnej zmluve zo dňa 24. 5. 1993, t. j. neplatnosti právneho úkonu; ako aj náhrady trov konania.

Podľa § 36 ods. 1 zákonníka práce účinného ku dňu 10. 10. 2000, dojednaný obsah pracovnej zmluvy možno zmeniť len vtedy, ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na jeho zmene. Ak bola pracovná zmluva uzavretá písomne, zamestnávateľ musí urobiť písomne aj jej zmenu.

Podľa § 242 ods. 1 citovaného Zákonníka práce neplatný je právny úkon, a) ktorý sa svojím obsahom alebo účelom prieči zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa inak prieči záujmom spoločnosti, b) ktorý sa neurobil slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, c) ktorým sa zamestnanec vopred vzdáva svojich práv, d) ktorý urobil zamestnanec konajúci v duševnej poruche, ktorá ho robí na tento právny úkon neschopným, ak nemá ten, kto ho urobil, spôsobilosť na právne úkony.

Zákonník práce (zákon č. 65/1965 Zb. v znení účinnom v čase uzavretia dodatku č. 2

k pracovnej zmluve do skončenia pracovného pomeru) vychádzal zo stálosti zamestnania, pracovné podmienky dojednané v pracovnej zmluve boli záväzné po celú dobu trvania pracovného pomeru, a preto bolo možné ich zmeniť len vtedy, ak sa na nich účastníci pracovnoprávneho vzťahu (zamestnanec a zamestnávateľ) dohodli, či už išlo o podstatné náležitosti (druh práce, miesto výkonu práce, deň nástupu do práce), ale aj o ďalších, v pracovnej zmluve uvedených náležitosti. Nebolo teda vylúčené pracovný pomer uzavretý pôvodne na dobu neurčitú neskôr zmeniť dohodou na dobu určitú; čo sa aj v prejednávanej veci stalo. Išlo o zmenu pracovných podmienok a nie o dohodu o skončení pracovného pomeru; vyplýva to už zo samotného obsahu dodatku č. 2. U navrhovateľky tak pracovný pomer skončil uplynutím doby.

Odvolací súd ďalej uvádza, že k otázke neplatnosti dodatku č. 2 navrhovateľa musela preukazovať naliehavý právny záujem na takomto určení... Z obsahu spisu, predovšetkým ale z ústnych, písomných vyjadrení navrhovateľky naliehavý právny záujem na takomto určení nevyplýva. Aj bez vyslovenia neplatnosti tohto dodatku č. 2 by u navrhovateľky nepokračovalo trvanie pracovného pomeru v pracovnej zmluve dojednaného na dobu neurčitú, a tým neskôr by nedošlo ku zániku pracovného pomeru z iných zákonných dôvodov pre navrhovateľku výhodnejších práve z dôvodu vzniku nároku na starobný dôchodok navrhovateľke ešte v roku 1998 a nadobudnutie účinnosti zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce, zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (predovšetkým ustanovenie § 149 a nasl.), ktoré zákony nadobudli účinnosť dňa 1. 4. 2002, a ktoré podstatným spôsobom zmenili právnu úpravu vzťahu zamestnanca k štátnemu orgánu; napokon na starobnom dôchodku navrhovateľka je od 1. 1. 2001.

Navrhovateľka však ďalej neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala ani čo i len náznak nátlaku, psychický stres, časovú tieseň, zastrasovanie; nepreukázali to ani ňou navrhnutí a vypočutí svedkovia. Naopak, začala poberať vyšší zárobok, a ako kontrolórka musela vedieť, že plat, jeho zníženie, ďalšie jeho zložky, u zamestnancov v rozpočtových, príspevkových organizáciách, sa riadil len zákonom (Zákonník práce, zákon č. 143/1992 Zb. o plate a odmene za pracovnú pohotovosť v rozpočtových a niektorých ďalších organizáciách v znení účinnom do 31. 12. 2001). Neobstojí ani tvrdenie navrhovateľky vtom, že Zákonník práce v znení vtedy účinnom neumožňoval meniť pracovný pomer

pôvodne dohodnutý na dobu neurčitú na dobu určitú práve z dôvodov vyššie uvedených. Neobstoja ani ďalšie dôvody uvádzané navrhovateľkou v odvolaní. Súd prvého stupňa sa vyporiadal správne so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, správne vyhodnotil svedecké výpovede, listinné dôkazy. Nič nenasvedčuje tomu, že sa navrhovateľka dodatkom č. 2 vzdala vopred svojich práva a akých. Zákonník práce totiž sám dovoľoval uzavrieť pracovný pomer na dobu určitú bez toho, aby neskôr takéto rozhodnutie bolo možné chápať ako vzdanie sa vopred svojho práva u zamestnanca.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa vo veci zameral dokazovanie správnym smerom, toto vykonal v dostatočnom rozsahu, na základe neho dospel ku správnym skutkovým zisteniam... a napokon vec aj správne právne posúdil. So závermi súdu prvého stupňa sa plne stotožňuje aj odvolací súd. S poukazom na tieto dôvody, citované zákonné ustanovenie odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 O. s. p.).

Odvolací súd nepripustil dovolanie, pretože vo veci nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.). Ako už bolo uvedené vyššie Zákonník práce (zákon č. 65/1965 Zb.) umožňoval zmeniť už aj podstatné náležitosti pracovnej zmluvy. Tým viac dával možnosť účastníkom pracovnoprávneho pomeru zmeniť aj ďalšie náležitosti; je nepochybné, že dĺžka trvania pracovného pomeru nebola podstatnou náležitosťou pracovnej zmluvy.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol rozsiahle dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľke potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľky „nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva“. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu

tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2008